

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-184/12

**United Antwerp Maritime Agencies (Unamar) NV
przeciwko
Navigation Maritime Bulgare**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie)

Konwencja rzymska o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Artykuł 3 i art. 7 ust. 2 —
Swoboda wyboru prawa przez strony — Granice — Przepisy wymuszające swoje zastosowanie —
Dyrektywa 86/653/EWG — Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek —
Umowy sprzedaży lub kupna towarów — Rozwiązanie umowy przedstawicielstwa handlowego przez
zleceniodawcę — Dokonujące transpozycji przepisy krajowe przewidujące ochronę wykraczającą poza
wymogi minimalne dyrektywy i przewidujące również ochronę przedstawicieli handlowych w ramach
umów świadczenia usług

Streszczenie – wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 października 2013 r.

- Pytania prejudycjalne — Właściwość sądu krajowego — Ocena niezbędności oraz znaczenia zadanych pytań*
(art. 267 TFUE)
- Pytania prejudycjalne — Właściwość Trybunału — Granice — Wykładnia wnioskowana ze względu na stosowanie do sytuacji krajowych przepisu prawa Unii obowiązującego na mocy prawa krajowego — Właściwość w zakresie dokonania takiej wykładni*
(art. 267 TFUE)
- Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Swoboda wyboru — Granice — Przepisy wymuszające swoje zastosowanie — Pojęcie — Ścisła wykładnia — Ocena przez sąd krajowy*
(konwencja rzymska z dnia 19 czerwca 1980 r., art. 3 ust. 1, art. 7 ust. 2)
- Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych — Swoboda wyboru — Granice — Przepisy wymuszające swoje zastosowanie — Brak stosowania prawa państwa członkowskiego, wybranego przez strony umowy i dokonującego transpozycji dyrektywy 86/653 — Stosowanie przepisów krajowych państwa siedziby sądu przewidujących ochronę wykraczającą poza wymogi minimalne dyrektywy — Dopuszczalność — Przesłanki*
(konwencja rzymska z dnia 19 czerwca 1980 r., art. 3, art. 7 ust. 2; dyrektywa Rady 86/653)

- Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 28)

2. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 30, 31)

3. Aby doprowadzić do pełnej skuteczności zasady autonomii woli stron umowy, stanowiącej podstawę konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, przejętej w rozporządzeniu nr 593/2008 w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych, należy dbać o to, by szanowany był swobodny wybór stron w przedmiocie prawa mającego zastosowanie w ramach ich stosunku umownego zgodnie z art. 3 ust. 1 konwencji rzymskiej w ten sposób, że odstępstwo związane z istnieniem przepisów wymuszających swoje zastosowanie rozumianych przez pryzmat ustawodawstwa danego państwa członkowskiego, takie jak wskazano w art. 7 ust. 2 owej konwencji, powinno być interpretowane w sposób ścisły.

W tym względzie kwalifikacja przez państwo członkowskie przepisów krajowych jako ustawodawstwa dotyczącego porządku i bezpieczeństwa dotyczy przepisów, których przestrzeganie uznano za konieczne dla zapewnienia ustroju politycznego, społecznego i ekonomicznego danego państwa członkowskiego, do tego stopnia, że ich przestrzeganie obejmuje każdą osobę, która znajduje się na terytorium tego państwa członkowskiego, i każdy stosunek prawny tam istniejący. W związku z powyższym w ramach dokonywanej przez sąd krajowy oceny charakteru „przepisów wymuszających swoje zastosowanie” danego prawa krajowego, którym chce on zastąpić prawo w sposób wyraźny wybrane przez strony umowy, sąd ów powinien uwzględnić nie tylko dokładne brzmienie owych przepisów, lecz również ogólną systematykę i całość okoliczności, w jakich zostały one przyjęte, aby móc z nich wywieść, że mają charakter bezwzględnie obowiązujący, ponieważ ustawodawca krajowy ustanowił je w celu ochrony interesu ocenianego jako zasadniczy dla danego państwa członkowskiego.

(por. pkt 47, 49, 50)

4. Artykuł 3 i art. 7 ust. 2 konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych należy interpretować w ten sposób, że prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej spełniające wymogi minimalnej ochrony przewidzianej przez dyrektywę 86/653 w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych, wybrane przez strony dla umowy przedstawicielstwa handlowego, może zostać wyłączone przez rozpatrujący sprawę sąd innego państwa członkowskiego na rzecz *lex fori* ze względu na bezwzględnie obowiązujący charakter przepisów regulujących sytuację przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek w porządku prawnym tego drugiego państwa członkowskiego jedynie wtedy, gdy sąd, przed którym zawisła sprawa, ustali w sposób szczegółowy, że w ramach owej transpozycji ustawodawca państwa siedziby sądu uznał za sprawę zasadniczą w rozpatrywanym porządku prawnym, by przyznać przedstawicielowi handlowemu ochronę wykraczającą poza ochronę przewidzianą w dyrektywie, biorąc w tym względzie pod uwagę charakter i cel tego rodzaju bezwzględnie obowiązujących przepisów.

(por. pkt 52; sentencja)